

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Block_Lawrence-Nez_budu_smet_zavrit_oci.pdb

PDB Name: Block L. Nez budu smet zavrit o
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

NEŽ BUDU SMET ZAVŘÍT OČI

Když mě ty kulky udeřily, blesklo mi hlavou, že mě někdo dohonil a prudce do mě strká. O zlomek vteřiny později jsem zaslechl výstřely, pak ucítil palčivou bolest a ten náraz mě srazil na okraj trávníku před mým domem.

Ucítil jsem vůni trávy. Svěží, posečené den předtím a ještě orosené. Mám útržkovité vzpomínky na jízdu ambulancí, jako kdyby se odehrávala v nějakém ponurém snu. Mrzelo mě, že tak brzy ráno dělá siréna takový nepatřičný rámus. Vždyť vzbudí půlku města, říkal jsem si.

Pak jsem zase slyšel jednoho z těch sanitářů v bílých pláštích, jak říká něco o červené dece. Myšlenkový zkrat mi připomněl pokrývku, která mi ležela na posteli, když jsem byl před málem čtyřiceti lety malý kluk. Byl to pléd, převládala v něm červená barva, s trochou zeleně. Mluví o téhle dece?

Momenty vědomí přicházely za sebou jeden po druhém, jako filmové stříhy. Neměl jsem pojem o čase, který uplynul mezi nimi.

Byl jsem v nemocniční místnosti. Patrně na operačním sále. Ležel jsem na dlouhém bílém stole a lékař v zeleném hábitu zkoumal ránu na levé straně mé hrudi. Musel jsem být v narkóze - měl jsem na obličejí masku, od níž vedla trubice. A myslím, že jsem měl zavěšené oči. Přesto jsem si uvědomoval, co se děje, a viděl jsem to.

Nevím, jak se to dá vysvětlit.

Měl jsem pocit, který jsem identifikoval jako bolest, i když mě vlastně nic nebolelo. Pak se mi zdálo, jako by můj bok byl láhev, z níž někdo vytahuje zátku. Vyletěla. Lékař držel neblahou kulku a prohlížel si ji. Pozoroval jsem, jak pomalu padá z jeho pinzety a s cinknutím dopadá do kovové misky.

"Ta druhá je moc blízko k srdci," slyšel jsem chirurga. "Nemůžu ji popadnout a ani se jí netroufám dotknout, při tom, jak tam sedí. Kdybych s ní hnul, tak ho to zabije."

Stříh.

Totéž místo, po neurčité době. Ošetřovatelka křikne: "Bože, ztrácíme ho." A pak začali mluvit všichni najednou.

Pak jsem se ocitl mimo své tělo.

Stalo se to úplně jednoduše. Jednu chvíli jsem byl ve svém umírajícím těle na stole a v další chvíli jsem se vznášel někde u stropu. Mohl jsem se dívat dolů a pozorovat se, jak ležím na stole a lékaři a sestry stojí kolem mne. Jsem mrtvý, myslel jsem si.

Mermomoci jsem se chtěl rozhodnout, jaký z toho mám pocit. Nebolelo to. Vždycky jsem si myslel, že to bude bolet.

Ale nic tak strašného to nebylo.

Tak tohle je smrt, pomyslel jsem si.

A bylo to divné vidět svoje tělo, sebe sama, jak tam ležím. Je mi dobře, nepotřebuju tě, ale bylo jsi dobré tělo.

Pak jsem zmizel z té místnosti. Objevil se vír světla, které se jasně víc a víc, a byl jsem vsáván šílenou rychlostí dlouhým tunelem, až jsem se nakonec ocitl ve světě světla a před bytostí světla.

Těžko se to vysvětluje.

Nevím, jestli bytost byla muž či žena. Možná byla obojí, možná se měnila z jednoho ve druhého. Nevím. Byla celá v bílém. Ona sama byla světlo a byla obklopena světlem.

A v odstupu za světlem se vznášeli můj otec a matka a moji prarodiče. Lidé, kteří odešli přede mnou, vztahovali ke mně ruce a jejich tváře prozářené světlem a láskou se na mne usmívaly.

Šel jsem k bytosti. Byl jsem k ní přitahován a ona pozvedla ruku a řekla: "Pohleď na svůj život."

Vzhlédl jsem a viděl celý svůj život. Nevím, jak bych ten obraz vypověděl. Bylo to, jako by se celý můj život odehrál v jednom okamžiku a někdo to vyfotografoval a já se na tu fotografii díval. Viděl jsem na ní všechno, nač jsem se v životě pamatoval, a všechno, nač jsem zapomněl, a to všechno se odehrávalo najednou a já sledoval, jak se to děje. A viděl jsem, co špatného jsem udělal a nač jsem pomyslel, a bylo mi toho líto. A viděl jsem také něco dobrého a z toho jsem byl šťastný.

A na konci jsem se probudil a posnídal a vyšel z domu, abych šel do práce, a kolem jelo auto a z okna někdo vystřelil, já upadl, přijela sanitka a sběhlo se to ostatní.

A já si pomyslel: Kdo mě zabil?

Bytost pravila: "Musíš najít odpověď."

Pomyslel jsem si, že na tom nezáleží, je mi to jedno.

Bytost odpověděla: "Musíš se vrátit a najít odpověď."

Pomyslel jsem si, ne, já se vrátit nechci.

Všechno to zářivé světlo začalo pohasínat. Sahal jsem po něm, protože jsem nechtěl zpátky, nechtěl jsem zase žít. Ale všechno pohasínalo dál.

Pak jsem byl zase zpátky ve svém těle.

"Skoro jsme o vás přišli," řekla ošetřovatelka. Její úsměv byl profesionální, ale světlíčko v jejích očích napovídalo, že má přece upřímný zájem. "Na operačním sále vám přestalo tlouct srdce. Opravdu jste nás polekal."

"To mě mrzí," řekl jsem.

Zdálo se jí to legrační. "Doktorovi se podařilo odstranit jen jednu z těch dvou kulek, které jste do těla dostal. Takže pořád v sobě nosíte kousek olova. Zašil vás a dal vám do rány dřev, ale vy se takhle samozřejmě nebudete moci pohybovat. Důležité je, abyste ležel naprosto klidně, protože jinak by ta kulka mohla změnit polohu. Máte ji přímo vedle srdce, rozumíte?"

Mohla by změnit polohu, i kdybych se nepohyboval, napadlo mě. Ale ona se měla na pozoru, aby mi to řekla.

"Za takové čtyři až pět dnů vám uděláme další operaci. Do té doby se kulka sama možná přemístí do výhodnější polohy. Pokud ne, existují operační techniky, které mohou pomoci." Vyprávěla o některých pozoruhodných zákrocích, na něž se chirurgové zmohou. Nevěnoval jsem tomu pozornost. Když odešla z místnosti, převracel jsem se na posteli sem a tam, tak prudce, jak jsem jen mohl. Ale kulka v mých prsou se ani nehнула.

Toho jsem se bál.

Tu noc jsem v nemocnici zůstal. O návštěvních hodinách za mnou nikdo nepřišel a to mi bylo divné. Ptal jsem se sestry a ta mi řekla, že jsem na oddělení intenzivní péče a návštěvy mít nemohu.

Rozčilil jsem se. Křičel jsem na ni, že je blázen. Jak se mám dozvědět, kdo to udělal, když nesmím s nikým mluvit.

"Policie vás navštíví, jak jen to bude možné," ujistěvala mne. Byla hrozně vážná. "Věřte mi, je to pro vaše dobro. Chtějí vám přirozeně položit spoustu otázek, ale teď by každé rozrušení ohrožovalo vaše zdraví."

Krávo blbá, říkal jsem si v duchu a málem i nahlas.

Pak jsem si vzpomněl na obraz svého života a všechny kladné i záporné věci, které jsem udělal a jak v tom obraze vypadaly.

Usmál jsem se. "Promiňte mi, že jsem se přestal ovládat," řekl jsem. "Ale když nechtějí, abych se rozrušoval, tak mi nemají dávat tak překrásnou ošetřovatelku." Odcházela celá rozzářená.

Nespal jsem. Nezdálo se mi to nutné.

Ležel jsem a přemítal, kdo mě zabil.

Moje žena? Brali jsme se mladí, pak jsme se odcizili. Ona samozřejmě na mě nevystřelila, ještě spala, když jsem to ráno odcházel z domu. Ale mohla mít milence. Anebo si mohla najmout někoho, kdo stiskl spoušť za ni.

Můj společník? Monty a já jsme investovali slušnou sumu vypůjčeného kapitálu do podniku v milionové hodnotě. Ale já jsem dovedl lip udržet svou část zisku z těch transakcí. On své peníze utratil, přišel o ně v riskantních operacích, vydal je na rozvodové řízení. Dávno už je neměl. Pomáhal si nějak finančně a hospodařil v účtech ve svůj prospěch? A rozhodl se potom, že své podvody zakryje tím nejsnadnějším způsobem?

Moje milenkyně? Peg měla pěkný byt, plný šatník. Nebyl jsem k ní skoupý. Ale chvilku jsem v ní budil dojem, že se rozvedu s Julií, až děti vyrostou, a teď už jsme oba věděli, že to není pravda. Zdálo se, že se s tou situací smířila, ale nezvítězila v ní trpkost?

Moje děti?

To bylo bolestné pomyšlení. Mark po vysoké škole začínal u mne. Naše spolupráce dlouho netrvala. Byl příliš umíněný a já nebyl ochoten svěřit mu odpovědnost, jakou chtěl. Teď mluvil o tom, že by se chtěl pustit do podnikání na vlastní pěst. Ale chyběl mu kapitál.

Kdybych umřel, měl by všechno, co potřeboval.

Debbie byla vdaná a čekala dítě. Nejdřív žila s mladým mužem, kterého jsem jí neschvaloval, a pak si vzala Scotta, velkého dřívce, solidního a ctižádostivého člověka. Nebylo to manželství dobré? Vinila mne z toho, že jsem jí rozmluvil toho předchozího mládence? Nebo přiměly Scotta jeho ambice, aby udělal z Debbie dědičku?

To byly bolestné myšlenky.

Někdo jiný? Ale kdo a proč?

Před několika dny jsem nějakému jinému motoristovi zkrátil dráhu. Pamatuji si, jak na mne zběsile troubil a jak nepřičetně vypadal ve zpětném zrcátku jeho brunátný obličej. Zapsal si mou poznávací značku, zjistil adresu a počíhal si na mne?

Nedávalo to smysl. Ale u nikoho nedávalo smysl, aby mne zabíjel.

Julie? Monty? Peg? Mark? Debbie? Scott?

Někdo cizí?

Ležel jsem a dumal, ačkoli mi na tom ve skutečnosti nezáleželo. Někdo mě zabil a já jsem měl být mrtvý. Ale nedovolili mi umřít, dokud nenajdu odpověď na tu otázku.

Třeba ji za mne najde policie.

Nenašla.

Na druhý den se u mne zastavili dva policisté. Byli velice zdvořilí a mluvili tlumeně. Neměli v pátrání sebemenší vodítko a chtěli vědět, jestli jim můžu aspoň naznačit někoho podezřelého.

Řekl jsem jim, že nemůžu.

Moje ošetřovatelka zbledla jako papír.

"Vy nemáte vstávat z postele! Vy se nemáte ani pohnout! Co vás to napadlo?"

Byl jsem vzhůru a oblečený. Nic mě nebolelo. Udělal jsem pokus s pilulkami proti bolesti, které mi dávali každé čtyři hodiny: místo abych je polykal, schovával jsem je pod polštář. Jak jsem předpokládal, žádnou bolest jsem necítil. Místo kolem rány bylo necitlivé, jako kdyby mi tu část těla amputovali. Ale rozhodně nic nebolelo. Cítil jsem ten projektil, který byl stále ve mně, a věděl jsem, že je pořád na svém místě. Nepřestávala na mě útočit. Měl jsem na paměti obraz svého života a neodpovídal jsem jí příkře.

"Jdu domů," řekl jsem jí.

"Nemluvte nesmysly."

"Vy nade mnou nemáte žádnou pravomoc. Podle zákona odpovídám za svůj život jen já."

"Za svou smrt, chcete říct."

"Třeba i tak. Vy mě tu nemůžete držet proti mé vůli. Nemůžete mě operovat bez mého souhlasu."

"Když vás nebudou operovat, tak umřete."

"Umře každý."

"Já vás nechápu," hlesla a v jejích doširoka otevřených očích bylo tolik lítosti, že se mě jí rázem zželelo.

"Nemějte o mě starost," řekl jsem jí jemně. Já vím, co dělám. A nikdo jiný to udělat nemůže."

"Mě k tobě nechtěli pustit ani na návštěvu," stěžovala si Julie. "A ty jsi najednou doma."

"Inu, rychle jsem se zotavil."

"Neměl bys ležet?"

"Pohyb mi prý udělá dobře," vymýšlel jsem si. Podíval jsem se na ni a na chvíli jsem ji viděl, jak vypadala v některých částech obrazu mého života. Jako nevěsta. Jako mladá matka.

"Víš, že jsi krásná žena?" řekl jsem jí.

Začervenala se.

"My jsme se asi vzali moc mladí," pokračoval jsem. "Oba jsme ještě potřebovali dlouho zrát. A mně práce v podnikání brala po všechna ta léta hodně času. Bojím se, že jsem nebyl moc dobrý manžel."

"Tak špatný jsi zas nebyl."

"Jsem šťastný, že jsme se vzali. A jsem šťastný, že jsme spolu zůstali. A že jsi na mne tady vždycky čekala, až přijdu domů."

Rozplakala se. Držel jsem ji v náručí, až přestala. Pak mi s tváří schovanou na mých prsou řekla: "Když jsem tam v nemocnici čekala, uvědomila jsem si poprvé, co by pro mne znamenalo tě ztratit. Myslela jsem, že už se dávno nemáme rádi. Vím, že jsi měl jiné ženy. Ostatně já měla občas taky milence. Ani nevím, jestlis to věděl."

"To není důležité."

"Ne," dala mi pravdu. "Není to důležité. Jsem šťastná, že jsme se vzali, miláčku. A jsem šťastná, že budeš zase v pořádku."

Monty řekl: "Človče, tys nám tady všem nahnal strachu. Ale co tu teď, prosím tě, děláš? Vždyť bys měl být doma v posteli."

"Oni říkají, že mám mít trochu pohybu. A kromě toho, kdybych sem nepřišel na kontrolu, jak můžu vědět, že firmu nerozkadeš a nepřivedeš na buben?"

Mluvil jsem žertovným tónem, ale jeho to uvedlo do velkých rozpaků. "To jsi uhodil hřebíček na hlavičku," hlesl.

"Co se stalo?"

"Když tě kuchali kvůli té kulce, musel jsem pořád myslet na to, že bys mě mohl pokládat za zloděje."

"Ale já vůbec nevím, o čem mluvíš."

Sklopil oči. "Půjčoval jsem si z partnerských fondů. Dostal jsem se vlastní hloupostí do dluhů a nechtěl jsem se ti přiznat, tak jsem sáhl do pokladny. Byla to přechodná záležitost, krátkodobý dluhopis. Všechno jsem to srovnal, ještě než ten šašek po tobě střelil. Vědí už, kdo to byl?"

"Zatím ne."

"Ten večer předtím, než tě postřelili, jsem tu byl dlouho do noci a kamufloval jsem to. Nechtěl jsem ti kápnout božskou, ale pak jsem si říkal, že bys mohl mít podezření, a rozhodl jsem se, že ti to vyklopím hned ráno. Měl jsi nějaké podezření?"

"Zdálo se mi, že s hotovostí jsme na tom nějak divně. Ale po všech těch letech jsem určitě neměl obavy, že bys mě okrádal."

"Po všech těch letech," opakoval a já měl zase před očima obraz svého života. Všechnu práci, kterou jsme s Montym vykonali bok po boku. Kolikrát jsme se spolu nasmáli a kolik těžkých momentů jsme překonali. Podívali jsme se na sebe a tím pohledem jsme si řekli mnoho. On se pak zhluboka nadechl a plácl mne po rameni. "No, to by o starých časech stačilo," broukl. "Tady taky musí někdo makat."

"To je báječné, že jsi tady," vykřikla Peg. "Vždyť já nemohla jít ani do nemocnice. Jen jsem tam každou hodinu volala a ptala se na zapřenou, jak to s tebou vypadá. Stav je kritický, to mi říkali pořád. Pořád dokola."

"To muselo být pro tebe zlé."

"Něco to se mnou udělalo a v něčem mi to prospělo," přiznala. "Uvědomila jsem si, že jsem se životem pořád jen prolhávala. A byla jsem si tím sama vinna. Tys za to nemohl."

"Říkal jsem ti, že odejdu od Julie."

"Ale to byla jen hra a hráli jsme ji oba. Já nikdy doopravdy nečekala, že bys ji opustil. Ba ne, to je moje vina, drahoušku. Uvelebila jsem se v pohodlném, bezpečném životě. Ale když ty ses ocitl na seznamu ohrožených, pochopila jsem, že ohrožen je i můj způsob existence a že je na čase, abych za ni převzala nějakou odpovědnost."

"Co to znamená?"

"To znamená, že je dobře, že jsi dnes přišel až večer, protože odpoledne bys mě nenašel doma. Jsem zaměstnaná. Není to nic moc, ale vydělám si aspoň na to nejnnutnější. Prostě jsem se rozhodla, že je nejvyšší čas, abych se živila sama. Na podzim začnu večerně studovat univerzitní kurzy."

"Chápu."

"Nezlobíš se?"

Jak bych se mohl zlobit? Mám z tebe radost."

Já vůbec nelituju toho, co mezi námi bylo. Ty ses mě ujal jako malé holky se zpackaným životem a díky tobě jsem cítila, že mě má někdo rád a stará se o mě. Ale teď je ze mě velká holka. Ráda se s tebou budu vídat, když budeš chtít, ale za sebe už platím sama."

"Už žádné šeky?"

"Žádné šeky. A myslím to vážně."

Vzpomněl jsem si na některé naše společné chvíle, jak jsem je viděl v obraze svého života. Naplnila mě touha po ní. Sel jsem k ní a objal ji.

Namítla: "Nebude ti to nebezpečné? Nemůže ti to uškodit?"

"Doktor říkal, že mi to udělá dobře."

Zajiskřilo jí v očích. "No, když to vlastně doktor nařídil..." A vedla mě do ložnice.

Potom jsem si přál, abych byl v Pegině posteli umřel. Skoro hned jsem si však uvědomil, že by to bylo špatné pro ni i pro Julii.

Ostatně jsem ještě nevykonala to, proč jsem se vrátil.

Později, když Julie už spala, ležel jsem potmě a uvažoval: Tohle je k zbláznění. Já přece nejsem detektiv. Jsem obchodník. Umřel jsem a Ty nechceš, abych zůstal mrtvý. Proč nemůžu být mrtvý?

Vstal jsem z postele, šel dolů a vzal si karty na pasíáns.

Tu partii solitaire jsem vyhrál. Byla to těžká varianta, dařovalo se mi v ní tak jednou z padesáti nebo ze sta her.

Uvažoval jsem. Není to Julie, není to Monty, není to Peg. Ti všichni mě mají rádi.

Těšilo mě to.

Ale kdo mě tedy zabil? Kdo zbýval z mého seznamu?

To mě netěšilo.

Příští ráno jsem právě dojídal snídani, když u dveří zazvonil Mark. Julie mu šla otevřít. Objevil se v kuchyni a nalil si kávu z konvice na vařiči.

"Byl jsem v nemocnici," řekl. "Přes den i večer, ale nechtěli nás k tobě pustit. Já tam byl."

"Maminka mi říkala."

"Pak jsem předevčirem musel odjet z města a teprve teď ráno jsem se vrátil. Měl jsem schůzku s několika lidmi." Po tváři mu přeběhl úsměv. Když se smál, úžasně se podobal matce.

"Dostal jsem ty finance. Rozjíždím podnikání."

"To je báječné."

"Já vím, žeš chtěl, abych jednou nastoupil ve firmě po tobě, tati. Jenže mě by netěšilo, kdybych měl takhle zajištěnou budoucnost. Chtěl jsem si ji vybudovat sám."

Jsi můj syn. Já byl taky takový."

"Když jsem tě žádal o půjčku..."

O tom jsem přemýšlel a vzpomínal na tu scénu, jak se mi ukázala v obraze mého života. "Nezamlouvala se mi tvá nezávislost a záviděl jsem ti tvé mládí. Nebylo správné, že jsem tě odmítl."

"Udělal jsi dobře, žeš mi nevyhověl." A zas ten úsměv, celá matka. "Chtěl jsem stát na vlastních nohou a začal jsem tím, že jsem tě žádal o pomoc. Jsem hrozně rád, žeš mi nedal to, co jsem na tobě jako slaboch chtěl. Uvědomil jsem si to skoro hned, ale z hrdosti jsem nic neřekl a pak po tobě nějaký blázen střelil a... zkrátka jsem šťastný, že to dobře dopadlo, tati."

"Ano," řekl jsem. "Já taky."

Mark tedy ne.

A ani Debbie. To mi bylo jasné hned od začátku a naprosto určitě jsem to věděl, když vykřikla "Tati!" a vrhla se mi do náruče. Já jsem tak šťastná," opakovala stále. "Tolik jsem se trápila."

"Uklidni se," chlácholil jsem ji. "Nechci, aby se mi narodilo nervózní vnouče."

"Jen buď bez starosti. Tvoje vnouče bude úplně v pořádku."

"A co moje dcera?"

"Tvoje dcera je v pořádku už teď. Něco ti povím. Za těch posledních pár dní, uť, za těch pár dní jsem zjistila moc věcí."

"Já taky."

"Tak za prvé, jak strašně mám k tobě blízko. Když jsme čekali v nemocnici, přišla jedna chvíle, kdy jsem si pomyslela, Bože, on umřel. Prostě jsem to cítila. A pak jsem zavrtila hlavou a řekla si, ale ne, to je nesmysl, taťka je v pořádku. A víš, co mi řekli potom? Že se ti na operačním stole zastavilo srdce a to se muselo stát, zrovna když jsem měla ten pocit. Já to věděla, a pak jsem zase poznala, když začalo znova tlouct."

Když jsem se díval na svého syna, viděl jsem úsměv jeho matky. Když jsem se díval na Debbie, viděl jsem sebe sama.

"A zjistila jsem ještě další věc, jak moc se lidi potřebují navzájem. Tolik lidí mi volalo a ptalo se na tebe. Dokonce i Philip telefonoval, představ si! Chtěl mi jenom říct, že se mám na něj obrátit, kdyby mi mohl nějak pomoci."

"Co by asi tak mohl pro tebe udělat?"

"Nemám ponětí. Ale přesto bylo milé, že se ozval. Neslyšela jsem jeho hlas od té chvíle, co jsme spolu přestali žít. Že to bylo od něho hezké, že mi zavolał, ne?"

Přikývl jsem. "Musela ses asi divit, co ho k tomu vedlo."

"Divila jsem se tomu, jak jsem si kdy mohla myslet, že jsme s Philipem pro sebe stvořeni. Pomysli si, že Scott byl se mnou každou minutu, až na tu dobu, co ti byl dávat krev..."

"On mi dával krev?"

"Mamka ti to neřekla? Ty máš se Scottem stejnou krevní skupinu. Je to jedna z těch vzácnějších typů a vy dva ji máte. Proto jsem se do něj možná zamilovala."

"To není špatný důvod."

"On byl zkrátka se mnou celou tu dobu, a když jsi byl mimo nebezpečí, začala jsem si uvědomovat, jak jsme se se Scottem sblížili, jak moc ho mám ráda. A když jsem slyšela Philipův hlas, říkala jsem si, jak dětinský byl ten náš vztah. Já vím, že tys ho nikdy neschvaloval."

"Neměl jsem právo něco schvalovat nebo neschvalovat."

"Možná ne. Ale já vím, že Scotta schvaluješ, a je to pro mě důležité."

Šel jsem domů.

Říkal jsem si - Co chceš ode mne, Pane? Můj zeť to není. Člověk nezabíjí člověka, aby mu potom dával krev. Něco takového by neudělal nikdo.

Ten zuřivec, co jsem ho předjel v dopravní špičce? To je přece hloupost. A jak bych ho ostatně našel? Kde bych ho měl začít hledat?

Nějaký jiný nepřítel? Ale já žádné nepřátele nemám.

Julie mi řekla, že zase volal ten doktor. "Pořád nechápe, jak ses dostal z nemocnice. Ale vzkazuje ti, že tě chce objednat na operaci."

Ještě ne, řekl jsem jí. Ne dřív, než na to budu připravený. "Kdy budeš připravený?" Až budu cítit, že je ta správná chvíle, řekl jsem jí.

Zavolala mu a vyřídila to. "Je hrozně milý," hlásila mi. "Říká, že každý odklad je hazardování, tak aby ses dal objednat, jak jen to půjde. Jestli něco potřebuješ zařídít, prý to chápe, ale máš se snažit, aby to netrvalo příliš dlouho."

Byl jsem rád, že to je sympatický člověk, který má porozumění, a byl jsem rád, že jí připadá milý. Mohl by jí být útěchou, až se bude potřebovat o někoho opřít.

Vtom mi něco blesklo hlavou.

Zavolał jsem Debbie.

"Jenom ten jeden hovor," řekla nechápavě. "Říkal, že ví, žeš ho nikdy neměl rád, ale že on tě respektoval a že mu bylo jasné, jaký vliv máš na můj život. A že bych mu bez váhání měla zavolat, kdybych potřebovala někoho, o koho bych se mohla opřít. Bylo to od něho hezké, to jsem si tenkrát říkala, i když na tom hovoru bylo něco, z čeho by člověku mohla naskočit husí kůže."

A co řekla ona jemu?

"Že ho ráda slyším a že já i můj manžel budeme v pořádku. Trochu ho šokovalo, že jsem vdaná, ale přijal to dobře. Proč se ptáš?"

Na policii měli velké pochyby. Prý to je stará záležitost. Ten chlapec žil s mojí dcerou už před nějakou dobou, rozešli se v dobrém, nikdy s ním nebyly potíže. Vyhrožoval mi někdy? Chytili jsme se spolu?

Je to on, říkal jsem jim. Sledujte ho, naléhal jsem. Nespouštějte ho z očí.

Oni tedy nasadili na Philipa svoje lidi a čtvrtý den se sledování vyplatilo. Chytili ho, jak dává pod kapotu jednoho auta bombu. Bylo to auto mého zetě, Scotta.

"Myslel, že stojíte mezi nimi. Když mu řekla, že je šťastně vdaná, zaměřil se na manžela."

Na Philipovi bylo vždycky něco, z čeho člověku naskakovala husí kůže, jak to vyjádřila Debbie. Snad se teď bude moci léčit. Rozhodně ale nebude moci nikomu škodit.

Proto jsem se tedy měl vrátit? Abych Philipovi zabránil ublížit Scottovi? Snad to byl ten pravý účel. Rozhovory s Julií, s Montym, s Peg, s Markem a s Debbie, to bylo dobrodruží, které jsem dostal navíc.

Nebo to mohlo být naopak.

Budiž.

Připravili mne na operaci. Lékař, jako vždy plný pochopení, znovu zavolał. Tentokrát jsem mu dovolil, aby mi stanovil

termín, přišel jsem do nemocnice
nechal se připravit. A připravil jsem se sám.
Dobrá.
Jsem tady a čekám.